

Camellia

ชายา
ต้อง
น้อย
ยอดเขียวน
การค้ำ
7
农门小王
妃

บทที่ 257 เป็นคังเจ้ออีกแล้ว

หยางซื่อไห่เลยจะยอมรับ นางกตเสียงต่ำ จากนั้นก็กระแอมขึ้น “เย้วฟาง กำไลนี้เป็นของที่คังเจ้อให้ กำไลอายุยืนอะไร ข้าไม่เคยได้ยิน!”

หรวนหมิงจื่อถึงกับยิ้มออกมาอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ “ตอนที่ข้าพูดออกมาก็แค่อยากจะบอกพวกท่านว่า เรื่องที่พวกท่านทำข้าล้วนรู้หมด และมีหลักฐานทั้งหมดด้วย อย่าได้ทำที่เป็นคุณแคลนเอารัดเอาเปรียบผู้อื่น คิดว่าผู้อื่นจะทำอะไรตนไม่ได้หรืออย่างไร”

สีหน้าของหยางซื่อฉายชัดถึงความรู้สึกทำตัวไม่ถูก จากนั้นก็เอ่ยขึ้นว่า “แล้วหากท่านย่าของนางยอมให้เองแล้ว จะทำไม!”

“อ้อ เมื่อครู่บอกว่าคังเจ้อให้มิใช่หรือ” หรวนหมิงจื่อเอ่ยขึ้นเรียบๆ “ป้าสะใภ้ใหญ่ หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ผู้ใดกันแน่ที่จะเสียหน้า”

หรวนหมิงจือมองไปทางเหยาเยว่ฟางที่หน้าเสียเล็กน้อย

ขณะที่เหยาเยว่ฟางเดินเข้าประตูก็ส่งเสียงก่นด่า ‘เจ้าคนจน’ แน่نونว่านางเองได้ยืนอย่างชัดเจน

ใส่กำไลที่หลอกเอามาจากหญิงชรา แต่ยังมีหน้าไปดูถูกผู้อื่น

หรวนหมิงจือเอ่ยขึ้นเบาๆ “ในมือข้ามีหลักฐานอยู่ และหลักฐานพวกนั้นก็เยอะเกินกว่าที่พวกท่านคิด” นางชะงักไป “วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของท่านยาย ข้าไม่มีอารมณ์จะมาใส่ใจเรื่องพวกนี้ แต่ข้าขอเตือนให้พวกท่านทำตัวให้ดี ๆ หน่อย”

ว่าแล้วหรวนหมิงจือก็เดินออกไปจากที่พักโดยไม่หันหลังกลับมามอง

เหยาเยว่ฟางกลับไปนั่งบนเก้าอี้ด้วยความกลัดกลุ้ม เพียงชั่วครู่ นางก็ถูบกำไลทองด้วยความโมโห ทำให้หยางชือตกใจจนกุมมือนางเอาไว้ “เยว่ฟาง เจ้าบ้าไปแล้วหรือ ไปฟังนางหรวนหมิงจือพูดซ้ำๆอะไร!” นางเอ่ยขึ้นเสียงเบา “อีกไม่กี่วันก็จะต้องไปพบท่านแม่ของคังเจ้อแล้ว หากบนตัวเจ้าไม่มีเครื่องประดับติดตัวเลยจะได้ยังไงกัน เจ้าใส่ไปก่อนนะ รออีก

ไม่กี่วันแม่ไปที่ตัวอำเภอแล้วหาเงินเอาไปหลอม แม่ไม่เชื่อว่านางหรวนหมิงจื่อยังจะจำได้อีก!”

เหยาเยว่ฟางพยักหน้าอย่างยากลำบาก แต่กลับอดไม่ได้ที่จะทุบโຕະ ด่ากราดออกไปด้วยความเคียดแค้น “นางแพศยา!”

หยางซือเองก็ด่าออกไปด้วยความเกลียดชัง “นางแพศยา!”

ในตอนนี หรวนหมิงจื่อที่ถูกสองแม่ลูกก่นด่าอยู่นั้นก็ได้จัดการอารมณ์ตัวเองเรียบร้อยแล้ว และกลับไปแต่งหน้าให้อาเจียวที่บ้าน

อาเจียวยังคงมีท่าที่ต่อต้าน ร่างกายแข็งทื่อ ทว่าครั้งนี้เขาไม่ได้ขัดขึ้นอะไร มีเพียงท่าที่เหมือนความอดทนกำลังจะขาดฝืน แต่ก็ทำได้เพียงนั่งแข็งที่อยู่อูตรงนั้น ปล่อยให้หรวนหมิงจื่อ ‘ละเลงหน้า’ ของเขาตามอำเภอใจ

ก่อนหน้านี้คนตระกูลเหยาต่างก็เคยเห็นอาเจียว หรวนหมิงจื่อเพียงแค่อุป้องกันไม่ให้ผู้อื่นเห็นเท่านั้นเอง เพราะเกรงว่าจะไปถึงดูตสาตาคนมากเกินไป จึงได้จัดการใบหน้าอาเจียวอีกเล็กน้อย

หลังจากแต่งหน้าเสร็จ หรวนมิงจื้อก็ปรบมือ แล้วมอง
อย่างละเอียด พยักหน้า “ไม่เลว ยังดูดีเหมือนเดิม แต่ไม่สะอาด-
ตามากนัก”

อาเจียวไม่ได้พูดอะไร จากนั้นก็เงยหน้ามองหรวนมิงจื้อ

หรวนมิงจื้อแยมยิ้ม ส่งเสียงปลอบเขา “เสร็จแล้วๆ ต่อไป
ชินแล้วก็ไม่มีอะไรแล้ว”

คำพูดเหมือนกับบุรุษเสเพลเลวทรามที่หลอกเด็กสาว
ไว้แต่ยงสา

หรวนมิงจื้อพาอาเจียวกลับไปที่พัก คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอ
กับคนที่ไม่ยากเจอสักเท่าไร

แต่ก็อย่างที่ว่ามันจะได้เจอกับคนที่ไม่ยากเจอ หรวนม-
ิงจื้อแทบจะชนกับเขา

คงเจอคำประตุ จากนั้นก็มองหรวนมิงจื้ออย่างตื่นเต้น

มาอีกแล้ว!

หรวนหมิงจื่อรู้สึกปวดหัวไปหมด ทุกครั้งที่เจอกันก็ต้องพบกับสายตาสีฟ้าซึ่งจ่นน่าขนลุกคล้ายกำลังมองคนอื่น เพียงแต่อาศัยความทรงจำจากตัวนาง ช่างทำให้คนรู้สึกทำตัวไม่ถูกยิ่งนัก

“แม่นางหรวน...” คังเจ้อเอ่ยทักซำๆ

ส่วนเหยาเยว่ฟางที่ออกมาส่งคังเจ้อนั้นก็ตัวสั่นด้วยความไม่พอใจ จากนั้นก็ถลึงตาใส่หรวนหมิงจื่อทีหนึ่ง

สีหน้าของหรวนหมิงจื่อเรียบเฉย อาเจียวเดินมาข้างนาง บังสายตาสองคังเจ้อพอดี เขาก็จับแขนหรวนหมิงจื่อ “เข้าไป”

ชายผู้นี้ใช้แขนปกป้องนางไว้ หรวนหมิงจื่อรู้สึกปลอดภัย ยิ่ง ส่งเสียงรับคำ “อืม” เบาๆ จากนั้นก็ได้รับการคุ้มกันจากอาเจียวให้เข้าไปในห้องโถงได้

คังเจ้อยังคงยืนไร้อึดอยู่ที่เดิม

ในใจของเหยาเยว่ฟางเกลียดหรวนหมิงจื่อเข้ากระดูกดำ แต่ก็ไม่กล้าจะแฉลงฤทธิ์ จึงทำได้เพียงกระพือเท้า แล้วเรียกอย่างโกรธเคือง “พี่คังเจ้อ!”

คังเจ๋อได้สติกลับมา คิดถึงภาพท่าทางที่ชายคนนั้น
ปกป้องหรรณวมิ่งจื่อในใจก็รู้สึกโมโหอย่างบอกไม่ถูก

หญิงสาวที่คล้ายกับคู่หมั้นของเขา ถูกชายอื่นปกป้องและ
เดินจากไป!

สีหน้าของคังเจ๋อนั้นนั่งขมลงไป

เหยาเยว่ฟางเห็นคังเจ๋อสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไม่สนใจ
นาง นางจึงหน้าซีดและค่อยๆ เพิ่มเสียงเรียกเขาด้วยความ
ไม่พอใจ “พี่คังเจ๋อ!”

คังเจ๋อถึงได้สติกลับมา มองไปที่หญิงสาวที่อยู่ข้างๆ

หญิงสาวที่อยู่ข้างกายคนนี้ก็คล้ายกับคู่หมั้นคนก่อนของ
เขา...สีหน้าของเขาชะงักไปครู่หนึ่ง “เยว่ฟาง เจ้าเป็นอะไรไป”

เหยาเยว่ฟางเห็นว่าเขาได้สติกลับคืนมาแล้ว สายตาที่มอง
มาที่นางก็เหมือนดังเดิม อบอุ่นดังสายน้ำ ในใจก็ผ่อนคลายลง
จากนั้นก็ประจบประแจงพูดว่า “เมื่อครู่ท่านคิดอะไรอยู่หรือ
เจ้าคะ! ข้าเรียกท่านตั้งหลายครั้งแล้ว!”

คังเจ็อมัมริมฝีปาก หลีกเลียงคำถามของนาง พุดเพียงแค่ว่า “จู่ๆ ข้าก็นึกขึ้นมาได้ว่าข้าออกมาโดยไม่ได้นอกกล่าวท่านปู่กับท่านย่า คงจะไม่สมควรนัก”

เหยาเยว่ฟางชะงักไป ไม่รู้ว่าชายผู้นี้อยากจะหักทลายผู้อาวุโสหรืออยากจะทำอย่างอื่น...นางนิ่งไป “ตอนนี้หรือเจ้าคะ พวกท่านน่าจะกำลังพักผ่อนอยู่นะ”

คังเจ็อพูดอย่างอ่อนโยน “ก่อนหน้านี้เจ้าบอกว่า หรวน-หมิงจื่อมาฉลองวันคล้ายวันเกิดให้ท่านปู่กับท่านย่า เชิญบ้าน-รองแล้วแต่กลับไม่เชิญพวกเจ้า พวกเจ้าก็อยากจะมาฉลองวันคล้ายวันเกิดให้ท่านปู่กับท่านย่าที่อำเภอ...เพราะฉะนั้นข้าจึงให้รถม้ารับเจ้ากับท่านแม่มาด้วย ทุกอย่างจัดเตรียมไว้อย่างเหมาะสมเรียบร้อยแล้ว ต่อไปข้าจะได้มีหน้าไปสู้ออกหน้าต่อหน้าท่าน-ปู่ท่านย่าและท่านแม่ของเจ้าอย่างไรเล่า ในเมื่อเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว ว่าที่ลูกเขยก็ต้องไปหักทลายผู้อาวุโสอยู่แล้ว นี่เป็นมารยาทมิใช่หรือ”

เหยาเยว่ฟางถูกคำว่า ‘ว่าที่ลูกเขย’ ทำให้สติเตลิดไปหมด นางยิ้มอย่างดีใจแล้วเอ่ยว่า “พี่คังเจ็อพูดได้ถูกต้อง เช่นนั้นพวกเรา ก็ไปกันเลย”

นางพามบุษย์ที่กำลังจะจากไปกลับไปหาหยางชื้อในที่พักอีกครั้ง

เดิมทีหยางชื้อพักผ่อนอยู่ในบ้าน พอเห็นบุตรสาวพาคังเจ้อกลับมา ได้ยินว่าคังเจ้อจะไปทักทายชายชราเหยา กับแม่เหยาเหยาก็รู้สึกประหลาดใจขึ้นมา จากนั้นก็คิดว่าเป็นโอกาสที่จะได้มีหน้ามีตา

นางไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่หน้าประตูก่อนหน้านี้นี้ คิดเพียงว่าคังเจ้ออยากจะให้เกียรติเยร์ฟางเท่านั้น นางจึงมีความสุขยิ่ง “ดี ข้าจะพาพวกเจ้าไป”

คังเจ้อเอ่ยขึ้น “ถึงเวลารับประทานอาหารแล้ว ให้ข้าจองโต๊ะเลี้ยงหรือไม่ขอรับ”

หยางชื้อกลับรู้สึกเสียดายเงิน เงินของว่าที่ลูกเขยก็เป็นเงินของบุตรสาวมิใช่หรือ

เงินจำนวนนี้ควรจะเป็นหรรวมึงจื้อต่างหากที่ออก!

แต่ดูท่าทีของคังเจ็ที่ยืนยั่นอยากจะทำอะไรบางอย่างให้บุตรสาวแล้ว นางก็กัดฟันกรอดรับคำไป “ได้! ให้พวกเขาได้ดูว่าชายที่เย้วฟางของเราจะแต่งงานด้วยนั้นเป็นคนดีเพียงใด!”

หยางซือรู้สึกร้อนไปหมด รับพาคังเจ็กับเหยาเย้วฟางไปที่บ้านพัก

นางรู้เพียงว่าหรวนหมิงจื่อของบ้านพักหลังเล็ก ๆ ไว้ แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นหลังใด

พอถามเถ้าแก่ที่อยู่ตรงนั้นแล้ว จึงได้รู้ว่าบ้านพักที่หรวนหมิงจื่อของหลังนั้นใช้เงินไปจำนวนมหาศาล นางรู้สึกอิจฉาตา-ร้อนจนตาแทบลุกเป็นไฟ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ หันหลังกลับไปพูดกับคังเจ็ว่า “ได้ยีนแล้วหรือไม่ นางเป็นคนมีเงิน ไหนเลยพวกเราจะต้องช่วยนางประหยัดเงิน!”

บทที่ 258 คารวะน้ำชา

คังเจ๋อหนึ่งไป

หยางซือก็เอ่ยขึ้นมาอีกว่า “มีเงินเหลือมากมายเพียงนั้น มีสุไปซื้อเครื่องประดับให้เย่วฟางของเราเสียยังดีกว่า”

เหยาเย่วฟางมองไปที่คังเจ๋ออย่างตื่นเต้น พอเห็นท่าที่ของคังเจ๋อที่ไม่ได้ตั้งใจอะไร นางจึงส่งเสียงออกมาได้อย่างสบายใจ “ท่านแม่!”

“เอาเถอะๆ ข้าไม่พูดแล้ว” หยางซือพูดอย่างเสียไม่ได้ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะอวยบุตรสาวตนต่อหน้าคังเจ๋อ นางมองไปที่คังเจ๋อ “...ก็มีแต่บุตรสาวโง่ๆ ของข้าคนเดียวนี้ ที่ในใจนางคิดแต่จะแต่งงานกับเจ้าเพียงผู้เดียวโดยไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น แต่ข้าพูดเอาไว้เลยนะว่าตอนที่แต่งงานกัน ของที่ผู้อื่นมี บุตรสาวข้าก็ต้องมี อย่าทำให้บุตรสาวข้าต้องขายหน้า!”

จิตใจคังเจ๋อไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จึงทำแค่รับคำไปส่งๆ

หยางซือได้รับคำสัญญาเช่นนั้นแล้ว หน้าตาที่เหมือน
คนอมทุกข์มานานก็ดูสดใสขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

เหยาเยร์ฟางเขินอาย ก้มหน้าดูไม่ได้พูดอะไร

สุดท้ายก็ไม่ได้จัดงานเลี้ยงอะไร

คังเจ๋เองก็ไม่ได้สนใจเรื่องนี้ต่อ เวลาส่วนใหญ่ เขาเป็น
คนที่ค่อนข้างอบอุ่นอ่อนโยน ซ้ายยังเขินอายรักสันโดษยิ่งนัก

หยางซือไม่ยอมให้คังเจ๋จ่ายเงินตรงนี้ เขาเองก็ไม่ใส่ใจ
อะไร ทำได้เพียงเดินตามหลังหยางซือไปที่บ้านหลังนั้น

เป็นเพราะที่นี่เป็นบ้านเดี่ยว ทางเข้าจึงมีคนงานคอยดูอยู่
ป้องกันคนนอกบุ่มบ่ามเข้ามา

พอหยางซือมา คนงานก็รีบมารับและเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม
“พวกท่านมาหาผู้ใดหรือขอรับ”

หยางซือั้นหยิ่งผยองโสหนัก จึงแค้นเสียงหี “คนที่อาศัย
อยู่ในห้องพัสดุที่แพงที่สุดของพวกเจ้าเป็นญาติของข้าเอง! เจ้า
ว่าข้ามาหาผู้ใด!”

คนงานยิ้มรับอย่างแข็งขัน “อ้อๆ ที่แท้ก็เป็นคนตระกูล-
เหยาหรือหรือขอรับ เช่นนั้นรอสักครู่นะขอรับ ข้าให้คนไปแจ้ง
สักครู่”

หยางซือรู้สึกเบื่อหน่าย จากนั้นก็ขมวดคิ้ว “ยังต้องรออีก
หรือ”

คนงานยิ้มพลาบอริบายออกมายกใหญ่ “ป้องกันไม่ให้เกิด
ข้อผิดพลาดขอรับ”

ระหว่างที่พูดอยู่นั้น บังเอิญหรวนหมิงจื่อกำลังพุงแม่-
เฒ่าเหยามาด้านนอกลานบ้านพอดี พอเปิดประตูบ้านก็เห็น
พวกหยางซือยืนอยู่ข้างนอก สีหน้าของแม่เฒ่าเหยาก็ก็นเปลี่ยนไป

ชายชราเหยาที่กำลังวังชาดี เขามองไปที่หยางซือ และ
สายตาก็ไปหยุดอยู่ที่คังเจ้อกับเหยาเยว่ฟางที่อยู่ด้านหลัง
หยางซือ สีหน้าก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง

ถึงแม้ว่าเขาจะไม่มีความรู้สึกดีๆ อะไรกับลูกสะใภ้ใหญ่ แต่
ก็ยังพอจะไว้หน้าหลานเขยอยู่บ้าง

“เป็นเสี่ยวคังนี่เอง” ชายชราเหยาทักทายคังเจ้อ

คังเจ็พุดชี้ตัวอย่างนอบน้อม “ท่านปู่เหยา ท่านย่าเหยา”
เขาทักทายสองผู้เฒ่าตระกูลเหยาอย่างมีมารยาทไม่ขาดตก-
บกพร่อง “...ได้ยินว่าท่านย่าเหยาฉลองวันคล้ายวันเกิด ในฐานะ
คนรุ่นหลังไม่อาจจะเสียมารยาทได้ จึงมาขออวยพรวันคล้าย-
วันเกิดท่านย่าเหยาขอรับ”

สีหน้าแม่เฒ่าเหยาดีขึ้นมาก นางยิ้มยิ้มมองไปทางว่าที่
หลานเขย “เจ้ามีน้ำใจแล้ว”

ว่าที่สามีให้ความสำคัญกับครอบครัวตนเพียงนี้ เหยาเยวี่-
ฟางก็รู้สึกหน้าชื่นตาบานขึ้นมาทันที

หรวนหมิงจ้อมองโดยไม่พูดอะไร

ก่อนหน้านี้นางสนทนากับเหยาเยวี่ฟางและหยางซือไป
แล้ว พวกนางคงจะไม่โง่เขลา วังทะเล่อทะล่ามาทำอะไรรู้มั่ว

อาเจียวที่แต่งหน้าแล้วก็ยังคงยืนนิ่งอยู่ด้านหลังหรวน-
หมิงจื่อ ไม่ค่อยเป็นที่น่าสนใจเท่าไรนัก แต่เขาก็พอจำได้ว่า
คนนั้นชื่อคังเจ็พุด หากสายตาไม่มองไปทางหรวนหมิงจื่อก็มองมา
ที่เขา

เขาเงยหน้าขึ้นมามองด้วยสายตาเย็นชา ในขณะที่คังเจ็อกำลังหันมามองเขานั้นก็หันกลับไปสบตาทันที

คังเจ็อกตั้งใจจะต้องรีบหลบตา

หลังจากทักทายกันพอสมควรแล้ว หยางซ็อกก็รีบหนีไปหาแม่หยางซ็องก็ยิ้มมือคังเจ็อกมุดเข้ามาปะปนในครอบครัวหยางได้สำเร็จและเข้าไปอยู่ในห้องพักที่หรวนหมิงจ็องเข้าเอาไว้ได้เป็นที่เรียบร้อย

พอหยางซ็องเข้าไปในห้องพักก็มองไปรอบ ๆ เห็นการตกแต่งที่สวยงามประณีตเช่นนี้ ทั้งสีหน้าและดวงตาก็อดเผยความอิจฉาที่พูดไม่ออกมาไม่ได้

ชายชราหยางกับแม่เฒ่าหยางก็ระแวงระวัง แม่เฒ่าหยางลูบแก้มอึ้งและสลับดอกท้อ “อันนี้...ราคาเท่าไรกันนะ...”

หรวนหมิงจ็องยิ้ม “จ่ายเงินไปไม่เท่าไร ขอแค่ท่านยายกับท่านตามีความสุขก็พอแล้วเจ้าค่ะ”

หยางซ็องทำได้แต่คอยเหินบ่นแนมอยู่ข้างๆ “ใช่แล้ว หรวนหมิงจ็องนางเป็นคนมีเงิน ท่านพ่อ ท่านแม่ก็อย่าไปช่วยนาง

ประหยัดเงินเลย ที่ควรจะกินก็กิน ควรจะใช้ก็ใช้ไป ก็ลงทุนจัดจากอวดความร่ำรวยขนาดนี้แล้ว~”

คำพูดนี้ไม่น่าฟังเท่าไรนัก แม่เฒ่าเหยาคุมมือหรวน-หมีงจื่อแน่น

หรวนหมีงจื่อก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร ที่หยางซื่อพูดมาก็ไม่ผิดนางก็อยากจะให้ท่านยายกับท่านตาได้เห็นและให้พวกเขาได้รู้ว่านางมีเงิน ให้พวกเขาสบายใจได้

พอหยางซื่อเห็นท่าทีของหรวนหมีงจื่อยังคงนิ่งสงบ ก็ได้แต่แค้นเสียดสีทางจุ่มก

รองจนอาหารถูกยกมาเรียบร้อยแล้ว หยางซื่อก็รีบคืบเนื้อและกับข้าวต่างๆ มาตรงหน้าตนเองไม่หยุด ไม่ว่าจะเป็นกึ่งเอยเนื้อวัวเอย เอาแต่คืบแล้วคืบอีก

ชายชราเหยากับแม่เฒ่าเหยานั้นรู้สึกทนดูต่อไปไม่ได้ทำเช่นนี้ต่อหน้าว่าที่ลูกเขยก็น่าขายหน้าไปสักหน่อย

แต่ทว่าไม่ว่านางจะส่งสายตาไปอย่างไร หยางซือก็เหมือนจะมองไม่เห็น ยังคงคืบอาหารและเนื้อมาวางกองไว้ตรงหน้าตัวเองเป็นเนินภูเขาอย่างไม่ยี่หระ

จากนั้นนางก็หยิบเอาจานที่มาพร้อมกับชุดเครื่องครัวขึ้นมา พลังคืบกับข้าวลงไปอย่างบ้าคลั่ง

สุดท้ายแล้วหลู่ซือก็ทนดูต่อไปไม่ไหว จึงได้กระแอมออกมาแล้วเรียกเบาๆ “ฟี่สะไกใหญ่”

หยางซือเหลือบมองไปทางหลู่ซือ “มีอะไร”

หลู่ซือกระอักกระอ่วนจนพูดอะไรไม่ออก ทำแค่เพียงพูดเตือนว่า “...ฟี่สะไกใหญ่ ท่านคืบมาเยอะเพียงนี้ อีกเดี๋ยวจะเป็นชืดหมดนะเจ้าคะ”

หยางซือกลอกตาขึ้นฟ้า ยิ้มอย่างอวดดี “เป็นคนกันเองทั้งนั้น มาใส่ใจเรื่องนี้ด้วยเหตุใด อีกอย่าง เจ้าไปรู้สึกเสียตายแทนผู้ใดกัน ไม่ใช่เงินของเจ้าสักหน่อย! หากจะมีเวลามาเที่ยวตากแดดตากลมเรื่องนี้ ก็มิสู้เอาเวลาไปคืบเนื้อให้ตัวเองจะคุ้มค่ากว่านะ!”

ว่าถึงตรงนี้นางก็หันไปพูดกับเหยาเยว่ฟางที่อยู่ข้างๆ
“เสียดยที่พ่อเจ้าไม่ยอมมาด้วย นี่เป็นมือที่หลานสาวแสนดีของ
เขาเลี้ยงเลนนะ!”

เหยาเยว่ฟางนั้นเคยชินกับท่าทางเช่นนี้ของมารดาแล้ว
เพียงแต่เป็นกังวลว่าคงเจ้อจะคิดอย่างไร จึงค่อยๆ เหลือบมอง
ไปที่คงเจ้อ พอเห็นคงเจ้อมยิ้มเหมือนไม่ได้ใส่ใจการกระทำนี้
ของมารดานัก

นางเห็นเช่นนั้นแล้วก็รู้สึกสบายใจไม่น้อย

เหยาเยว่ฟางดีใจอย่างยิ่ง

หรวนหมิงจื่อทำเป็นมองไม่เห็น ไข่ตะเกียบกลางคิบบ
กับข้าวให้ชายชราเหยากับแม่เฒ่าเหยา และนางเองก็
ไม่อยากจะพูดจาอะไรกับหยางซือให้มากมายนัก

เป็นเพราะว่าที่หลานเขยอย่างคงเจ้อนั่งอยู่ด้วย ชายชรา-
เหยากับแม่เฒ่าเหยาจึงค่อนข้างอะลุ่มอล่วยกับหยางซือ ไม่ได้
พูดถึงเรื่องน่าอับอายหรือชวนทะเลาะใดๆ ออกมา

คำพูดคำจาก็นับว่าปกติดี

หยางซื่อเองก็ยิ่งได้ใจ และคิดไปเองว่าใครๆ ต่างก็ต้องพากันประจบว่าที่ลูกเขยคังเจ็องของนาง ทำให้ตัวนางถึงกับลอยจมน้ำไม่กลับ

เหยาเยว่ฟางเองก็รู้สึกมีหน้ามีตา นางไม่หยุดที่จะแสดงน้ำใจต่อหน้าคังเจ็อง คอยรินน้ำชาให้ไม่หยุด อ่อนโยนได้เท่าไรก็ทำไปเท่านั้น

ช่วงกลางมื้ออาหาร คังเจ็องก็ยกแก้วขึ้นขึ้นมา กล่าวว่าใช้น้ำชาแทนสุรา การระคนรอบโต๊ะ

เป็นคนที่มารยาทดีเพียงนี้ ชายชราเหยากับแม่เฒ่าเหยาเองก็รู้สึกพึงพอใจในตัวคังเจ็อง แต่ก็รู้สึกกังวลในใจ ไม่ใช่กลัวว่าพวกเขาจะถูกล่หลานสาวตัวเอง คุณชายระดับนี้ เหตุใดต้องมาแต่งงานกับหลานสาวของพวกเขาด้วย เพื่อสิ่งใดกัน

คังเจ็องคารวะน้ำชาไปทั้งวง แม้กระทั่งเด็ก ๆ อย่างเหยาเยว่หยากับหรวนหมิงเหยียนก็ไม่ละเว้น

พอคารวะไปทั่วโต๊ะแล้ว สุดท้ายก็มาหยุดอยู่ที่หรวนหมิงจื่อ

บทที่ 259 องครักษ์ของข้า

สายตาของคังเจ็อดูอาลัยาวรณยิ่ง

เขาอดไม่ได้ที่จะมองนางแล้วยิ้มอ่อนๆ ให้ “แม่นางหรวน...จอกนี่คารวะเจ้า”

“คุณชายคังเกรงใจไปแล้ว” หรวนหมีงจื่อก้มหน้า จากนั้นก็ยกจอกชาขึ้นแตะริมฝีปากแล้วจิบคำหนึ่ง จากนั้นก็วางจอกลง

คังเจ็อกระตุกมุมปากแล้วยิ้ม

มองไปจากมุมนี้แล้ว หรวนหมีงจื่อช่างเหมือนนางจริงๆ...

อาเจียวนั่งอยู่ข้างๆ หรวนหมีงจื่อ พอคังเจ็อคารวะหรวนหมีงจื่อเสร็จก็ควรจะคารวะอาเจียว

คังเจ็อยกจอกชาขึ้น จากนั้นก็ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ท่านนี้...ควรเรียกขานอย่างไรดี”

อาเจี๊ยมองเขาด้วยสายตาเย็นชา แต่ก็ไม่ได้ตอบกลับ
อะไร

บรรยากาศในห้องเครื่องเครียดขึ้นมาทันใด

มือที่ยกจอกชาขึ้นมาของคังเจอกก็ค้างเติ่งกลางอากาศ

เหยาเยว่ฟางรู้สึกก่อเขินแทนคนรัก นางสาวจิบใจจึงได้
แต่มองไปที่อาเจี๊ยมอง ส่งเสียงค่อนข้างแฉะเอ่ยว่า “ชายป่าเถื่อนมา
จากที่ใดกัน เหตุใดถึงไม่รู้มารยาทเลย...”

หรวนหมิงจื่อมองนางไปด้วยสายตาแข็งกระด้าง “เขาเป็น
องครักษ์ของข้า แซ่เกา พี่เยว่ฟางช่วยทำปากให้สะอาดๆ หน่อย
คุณชายคังจื่อมารยาทเพียงนี้ คงไม่อยากให้คู่หมั้นของตนเองเป็น
คนถ่อยไม่รู้มารยาทนะเจ้าคะ”

สีหน้าของเหยาเยว่ฟางแดงก่ำ “เจ้า!”

หรวนหมิงจื่อเงยหน้าขึ้นมามองอย่างเย็นชา พร้อมด้วย
สายตาตักเตือน “ข้าทำไม”

เหยาเยว่ฟางนึกถึงเรื่องกำไลทองที่อยู่บนข้อมือตัวเอง จึง
ทำได้แต่กลืนความโกรธทั้งหมดลงไป

แต่ทว่าในใจกลับโกรธแค้น รอนางแต่งเข้าตระกูลคังได้
เมื่อไร กลายเป็นฮุนน้อยของตระกูลคัง ถึงตอนนั้นนางจะเอา
กำไลทองมาทูปหน้าหรวนหมิงจื่อให้หน้านางแตกให้ได้!

คังเจ้อกลับพูดอย่างอ่อนโยนว่า “ถึงแม้องค์รัชเภาจะเป็น
เพียงองค์รัชเภาของแม่นางหรวน ทว่าก็เป็นคนในนางเลี้ยง ปกติ
องค์รัชเภาปกป้องแม่นางหรวนก็ลำบากแล้ว ข้าขอคารวะเจ้า”

ว่าแล้วก็ดื่มชาไปก่อน

เท่ากับว่าเป็นการบังคับอาเจียวให้ดื่มชาคารวะเขา

หรวนหมิงจื่อรู้สึกไม่พอใจ คังเจ้อเป็นต้นหอมหรืออย่างไร
จะมาบังคับให้อาเจียวทำเรื่องที่ไม่อยากทำได้หรือ

อาเจียวปกป้องนางเกี่ยวอะไรกับคังเจ้อด้วยเล่า เหตุใด
จะต้องให้เขาพูดขึ้นมาและมาคารวะน้ำชากัน

เมื่อครูนางก็สังเกตเห็นสายตาที่อาเจียวมองไปที่คังเจ้อ ดู
เย็นชา เต็มไปด้วยความเบื่อบ่น อาเจียวคงไม่ชอบคังเจ้อ
ใช่หรือไม่

หรวนหมิงจื่อยืนมือไปรับน้ำชาที่หน้าอาเจียว จากนั้นก็
เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่ในคำพูดก็มีท่าทีแห่งความ
สงสัยอยู่เนื่องๆ “องค์รัชชของข้านึสัยเ็นชาไปสั๊กหน้อย
ไม่ค้อยชอบเข้าสังคม คุณชายคัองอย่าได้บืบบังคัับเขาเลย”

พูดไปพูดมาก็ค้อยแก่ต้งและให้ท้ายเขา

อาเจียวไม่ได้ขยับอะไรต้งงาน นั้ต้งต้งแข็งที่อ้อยบน
เก้าอีรวกับเป็นรูปปั้น

ไม่มีผู้ใดสังเกต มีเพียแ่ต่อนที่หรวนหมิงจื่อพูดเท่านั้นที่
ส่ายตาเ็นชาของอาเจียวจะค้อยๆ ขยับมองมาเล็กหน้อย

มือของคัองเจ้อสัันเล็กหน้อย ในใจโมโหจนแทบลุกเป็นไฟ

สตรีที่คลั้ายกับนาง ในใจก็ควรมีแ่เขาเท่านั้น! เหตุใดถึง
ได้พูดช่วยชายอื่น!

หรวนหมิงจื่อพูดเช่นนี้ขึ้นมา บรรยาากาตต้งห้งก็เจียบบัน
ต้งเครียดไปบัตดล

เหยาเย้วฟางรู้สั๊กโมโห ยั้งพอได้เห็นสีหน้าของคัองเจ้อดู
ไม่ดีแล้วนางก็รู้สั๊กไม่พอใจแทนคนรัก จั้งเอ่ยเสียงกระแทกว่า

“เป็นแค่องค์กรรักคนหนึ่งเอง พุดไปแล้วก็เป็นแค่คนรับใช้!
คุณชายคังการจะนำพาให้ก็ถือว่าให้เกียรติเขาแล้ว!”

อาเจียวหลุบตาลง ท่าทางประหนึ่งไม่รู้ร้อนรู้หนาวอะไร
เช่นเดิม

มีเพียงหรวนหมิงจือที่ถูกคำพูดนี้ทำให้โมโหขึ้นมา นางเงย
หน้าขึ้นมามอง “ขอให้พี่รู้เอาไว้ด้วย ความสัมพันธ์ของข้ากับ
องค์กรรักเกาคือการเชิญมาว่าจ้าง ไม่ใช่เจ้านายกับบ่าว”

เหยาเยว่ฟางยังอยากจะพูดอะไรต่อ แต่พอเห็นสายตา
แข็งกร้าวของหรวนหมิงจือที่ราวกับกระบี่พร้อมจ่อคอนางอยู่
ตลอดเวลา

นางไม่สงสัยเลยว่า หากนางพูดอะไรออกไปอีก นาง
แพศยาหรวนหมิงจือคนนี้ก็คงจะพลิกหน้าทำให้นางอับอายต่อ
หน้าคังเจือเป็นแน่!

เหยาเยว่ฟางแม้ริมฝีปากตนเองจนซีดเผือด แต่สุดท้ายก็
ทำได้เพียงอดทนและระงับความโกรธลงไป จากนั้นก็กระแอม
เสียงหนึ่งและไม่ได้พูดอะไรอีก

คังเจ็เอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “ความสัมพันธ์ของแม่นางหรวนกับ
องครักษ์เกาช่างดียิ่งนัก”

ชายชราเหยากับแม่เฒ่าเหยาหันมองไปมา ตรงนี้ที่ตรงนั้น
ที่ด้วยความสงสัย

หรวนหมีงจื่อหัวเราะอย่างไม่ลังเล จากนั้นก็ตอกกลับไป
“ความสัมพันธ์ของข้ากับองครักษ์จะดีหรือไม่ดีอย่างไร แล้ว
เกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณชายคังด้วยหรือเจ้าคะ หากคุณชายคังมี
เวลาว่างเพียงนั้น มิสู้อาเวลาไปใส่ใจว่าที่ภรรยาของตนเองที่
คอยเอาแต่จับจ้องคนที่ไม่เกี่ยวข้องเถอะเจ้าคะ!”

หลู่ซื่อมองออกแล้วว่าหรวนหมีงจื่อนั้นปกป้ององครักษ์
เกาผู้นี้เป็นอย่างเหนือสิ่งอื่นใด

คังเจ็เอ่เองก็รู้สึกโมโหอย่างยิ่ง เยกหน้าขึ้นมามองไปที่
หรวนหมีงจื่อตรงๆ

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด จู่ๆ ในใจของเหยาเย่วฟางก็รู้สึก
หวาดกลัวขึ้นมา นางดึงแขนของคังเจ็เอ่เอาไว้ พุดด้วยน้ำเสียง
รีบร้อน “พี่คังเจ็เอ่ ข้า...”

ขณะนั้นเอง จู่ๆ ก็มีเสียงของเด็กสาวคนหนึ่งดังออกมา
จากด้านนอก “คุณชายคัง คุณชายคัง ท่านอยู่ที่ใดเจ้าคะ”

พอได้ยินเสียงนี้ สีหน้าของคังเจโอก็เปลี่ยนแปลงไป

เสียงนั้นเหมือนจะไกลแต่ก็ใกล้ เหมือนกำลังเรียกตามหา
ตัวคนและเดินมาตามแนวทางเดิน

สีหน้าของหรวนหมิงจื่อเปลี่ยนไปเล็กน้อย

อาเจียวอดที่จะมองหรวนหมิงจื่อไม่ได้ พร้อมกับเอ่ยถาม
“ทำไมหรือ”

หรวนหมิงจื่อขมวดคิ้ว จากนั้นก็เอ่ยขึ้นเสียงเบา “เหตุใด
ข้าถึงรู้สึกว่เสียงนั้นเหมือน...”

นางยังไม่ทันพูดจบ แนนอนว่ามีบางอย่างที่ยังนึกไม่ออก

เหตุใดสองคนนี้ถึงได้มีความสัมพันธ์กันได้

หรวนหมิงจื่ออดไม่ได้ที่จะมองไปทางคังเจอ พอเห็น
คังเจอที่เหมือนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หยางซื่อเองก็ขมวดคิ้ว
เช่นกัน “คุณชายคัง มาหาเจ้าหรือ”

คังเจ็พุดอีกๆ อีกๆ “ไม่ใช่...ไม่ใช่...”

หรวนหมิงจื่อหัวเราะเสียงเย็น จากนั้นก็ลุกขึ้น ครั้นเห็นสีหน้าของคังเจ็เปลี่ยนไป นางก็พอจะรู้เรื่องอะไรขึ้นมาบ้าง จึงเดินอ้อมโต๊ะไปจะเปิดประตู

คังเจ็นั่งติดอยู่ตรงประตู พอเห็นว่าหรวนหมิงจื่อจะไปเปิดประตู ด้วยความร้อนใจเขาจึงเผลอไปรั้งแขนหรวนหมิงจื่อไว้

หลังจากนั้นวัตถุธีสาวก็ลอยมากกระแทกข้อมือของคังเจ็จนเขาถึงกับร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด “โอ้ย” จากนั้นก็กุมข้อมือเอาไว้ แนนอนว่าเขายังไม่ทันได้จับแขนหรวนหมิงจื่อเลยด้วยซ้ำ

หลังจากวัตถุธีสาวนั้นกระแทกข้อมือของคังเจ็ก็ตกลงไปบนพื้นแล้วส่งเสียงแตกกระจายดังกังวาน เป็นเสียงเศษกระเบื้องแตก วัตถุนั้นคือช้อนกระเบื้องสีชาวลมคันหนึ่ง

ผ่านไปพักหนึ่งกว่าเหยาเยว่ฟางจะรู้สึกตัวขึ้นมา นางทั้งตกใจและทั้งโมโห รีบไปตรวจดูข้อมือของคังเจ็ทันที “พี่คังเจ็ไม่เป็นไรใช่ไหม”

หยางซื่อเองก็ร้อนใจอย่างยิ่งเช่นกัน พอเห็นคังเจ้อเอ่ยว่า “ไม่เป็นไร” อย่างยากลำบาก นางถึงได้รู้สึกสบายใจไปพลະ-
หนึ่ง

อาเจียวเก็บมือกลับไปทันที

เขาเองก็ไม่ได้ปกปิดอะไร

หากเขาตั้งใจจะปกปิด คนข้างๆ ก็ไม่มีทางมองเห็น
แน่นอน

“หากครึ่งหน้าตะแอก ก็คงเป็นมีดแล้ว” อาเจียวเอ่ยขึ้น
ด้วยเสียงทุ้มต่ำ

หยางซื่อตอบโต้ะเสียงดังปัง แล้วยืนขึ้นด้วยความโมโห
“เจ้าช่างบังอาจนัก!”

สีหน้าของอาเจียวยังคงมีท่าทีไม่แยแสและไม่รู้สึกอะไร
ทั้งนั้น

หยางซื่อโมโหจนแน่นหน้าอกไปหมดคล้ายทนกำลังต่อย
ยุยง นางหันไปมองหรวนหมิงจื่อพลาแสงเสียงแหลมปัด
“หรวนหมิงจื่อ เจ้าควรจัดการองค์กรกัษของเจ้าหน่อยหรือไม่!”

คิวเรียงงามของหรวนหมิงจื่อเล็กชั้นเล็กน้อย จากนั้นก็
เอ่ยด้วยความสงสัย “องค์กรักษ์ของข้าปกป้องข้า แล้วเหตุใด
ข้าต้องจัดการเขาด้วยเล่า”

ข้อมือของคังเจอบวมแดง เขากุมข้อมือที่เจ็บปวดนั้นไว้
ด้วยท่าทีใจลอยเล็กน้อย

“แต่เมื่อเทียบกับเรื่องเล็กน้อยที่องค์กรักษ์ของข้าทำลงไป
แล้วนั้น ข้ากลับรู้สึกว่ามีอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญยิ่งกว่า คุณชายคัง
ยังอยากอธิบายอะไรสักหน่อยหรือไม่” หรวนหมิงจื่อเปิดประตู
ห้องออกไปก็เห็นว่ามิหญิงสาวคนหนึ่งกำลังยืนอยู่หน้าทางเดิน
และกำลังจะยกมือขึ้นเคาะประตูห้อง

เห็นได้ชัดว่านางตามมาเพราะได้ยินเสียงเหยาเยว่ฟาง
เรียก ‘พี่คังเจ้อ’ นั่นเอง

บทที่ 260 เกล้าม้อย่างหญิงสาวที่ออกเรือนแล้ว

หญิงสาวคนนั้นสวมเสื้อชุดผ้าแพร พอเห็นว่าคนที่เปิดประตูเป็นหรวนหมิงจื่อ สีหน้านางก็แสดงถึงความประหลาดใจอย่างยิ่งแต่ก็สงบเยือกเย็นลง เผยรอยยิ้มที่ดูจริงใจ จากนั้นก็เอ่ยปากเรียก “พี่สาว”

หากไม่ใช่หรวนอวีซุนที่เคยมีเรื่องกับนางก่อนหน้านี้แล้ว จะเป็นผู้ใดได้อีก

หรวนหมิงจื่อไม่ได้พูดอะไร แต่สายตาาก็ไปหยุดอยู่ที่ทรงผมที่เกล้าผมเจกเช่นหญิงที่ออกเรือนแล้วของหรวนอวีซุน นางชะงักเล็กน้อย จากนั้นก็เอ่ยปากขึ้นว่า “เข้ามาคุยกัน”

ตั้งแต่หรวนอวีซุนเข้ามา บรรยากาศในห้องก็ประหลาดไปเล็กน้อย

ถึงแม้ว่าระยะห่างระหว่างเนินอวีหวนกับหมู่บ้านหนิวเจียจะไม่ไกลกันมาก แม้จะบอกว่าเหยาเย่วฟางกับ

หรวนอวีซุนนั้นไม่สนิทกัน แต่ก็มีสายสัมพันธ์ของเครือญาติ
อย่างไรก็ยังพอเคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อน

แน่นอนว่าเหยาเย่ว์ฟางย่อมต้องเคยได้ยินเรื่องที่หรวนอวี-
ซุนหนีการแต่งงาน ตอนนี้อย่างไรก็มาเจออีกฝ่ายปรากฏตัวอยู่ตรงนี้ก็
รู้สึกประหลาดใจ จากนั้นก็เหมือนจะคิดอะไรออก สายตาของ
นางไปหยุดอยู่ที่ทรงผมหญิงสาวที่ออกเรือนแล้วของหรวนอวี-
ซุน สีหน้าก็พลันซีดเผือดทันที

โดยเฉพาะตอนที่ได้ยินเสียงหวานของหรวนอวีซุนเรียก
‘คุณชายคัง’ เหยาเย่ว์ฟางก็แทบจะเป็นลมล้มพับไป

“นี่เป็นเรื่องอะไรกัน...” หยางซื่อท้งตกใจและร้อนใจ จึง
ตะคอกเสียงดังว่า “นี่เป็นนางหนูหรวนอวีซุนที่เคยหนีการ
แต่งงานที่เนินอวีหยวนมิใช่หรือ!”

เรื่องที่หรวนอวีซุนหนีการแต่งงานครั้งนั้นทำให้เรื่องราว
อลหม่านโกลาหลไปหมด สีหน้าของหรวนอวีซุนเปลี่ยนไปทันใด
แต่ก็ยังคงรักษารอยยิ้มหวานหยดย้อยบนใบหน้าไว้ แล้วไปยืน
อยู่หลังคังเจ้อโดยไม่ปริปากพูดอะไรสักคำ

สีหน้าของคังเจอดูลึกลึกลน เขาหันไปมองหรวนหมิงจื่อตามสัญชาตญาณ

หรวนหมิงจื่อไม่แม้แต่จะสนใจเขา นางเดินกลับไปนั่งที่หนึ่งเดิมของตน

นั่งข้างๆ อาเจียวสบายใจที่สุดแล้ว

คังเจอนิ่งเงียบและส่งเสียงกระแอม “พวกท่านฟังข้าอธิบายก่อน”

หยางซือขบริมฝีปาก อยากจะฉีกหรวนอวี๋ซุนให้เป็นชิ้นๆ

ท่าทางเช่นนี้ข้ายังทำผมทรงหญิงออกเรือนแล้ว กลัวว่าคนอื่นจะไม่รู้หรือไรว่าเกิดอะไรขึ้นมาแล้ว!

นางแพศยา!

สีหน้าของเหยาเยร์ฟางในตอนนี้อารมณ์ระอา นางเห็นว่าคังเจอกำลังจะอธิบายอะไรก็หันไปมองที่เขา รอคำอธิบายจากชายหนุ่ม

ชายชราเหยากับแม่เฒ่าเหยาชะงักไป “นี่เกิดเรื่องอะไรกันขึ้น”

แม่เฒ่าเหยามองหน้าหลู่ซือที่อยู่ข้างๆ ด้วยสายตาขุ่นงง “เหตุใดเด็กสาวคนนี้ได้ดูคั่นหน้าคั่นตานัก...หรวนอวีซุนใช่หรือไม่...”

นางนิกออกพอดี

หลู่ซือส่งเสียงกระแอมเล็กน้อย แล้วพยักหน้าพร้อมกับเล่าเรื่องที่หรวนอวีซุนนั้นหนีการแต่งงานเสียงเบา แม่เฒ่าเหยาฟังแล้วก็ตกใจนัก “เป็นไปได้อย่างไร...”

เหตุใดตอนนี้นางถึงมาอยู่ข้างกายคังเจ๋อได้

มีหน้าซำยังทำทรงผมหญิงที่ออกเรือนแล้วอีกด้วย

นี่คือสิ่งที่คนทั้งห้องเลี้ยงรับรองอยากรู้

ภายใต้การจ้องมองจากสายตาทุกคู่ที่อยู่ตรงนี้ หรวนอวีซุนเองก็รู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง แต่เมื่อนางนิกถึงจุดประสงค์ที่มาที่นี่แล้ว นางก็ยิ้มแล้วยืดอกขึ้น

ท่าที่เช่นนี้ไม่เหมือนหญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือนโดยสิ้นเชิง แสดงให้เห็นว่าทรงผมนี้ของนางนั้นไม่ใช่แค่เพียงทรงผมเท่านั้น แต่เป็นภรรยาตัวจริงเสียงจริง...

หัวใจของหยางซื่ออดดำดิ่งลงไม่ได้ นางสะกดอารมณ์ไม่ให้ไหว จ้องคังเจ้อเหม็ง รอคำอธิบายจากเขา

คนที่อยู่ตรงนั้น มีเพียงห้วนหมิงเหยียนกับเหยาเยว่หย่า สองคนที่ยังไม่ประสีประสาอะไร ห้วนหมิงจื้อจึงยกขนมหวานให้ไปคนละถ้วย “พวกเจ้าสองคนกินไปก่อนนะ ไม่ต้องสนใจคนอื่น”

ว่าแล้วเด็กน้อยทั้งสองก็พยักหน้ารับคำอย่างว่าง่าย

คังเจ้อรู้สึกปวดหัว เขากระอักกระอ่วน “เรื่องนี้...เรื่องนี้พูดไปแล้วก็ยาว”

“เรื่องยาวก็ค่อย ๆ พูดก็ได้!” เหยาเยว่ฟางมองไปยังห้วนอวิ๋นและคังเจ้อด้วยสายตาเคียดแค้น

ห้วนอวิ๋นพูดด้วยท่าทีของคนดีเต็มประดา “คุณชายคังคงจะลำบากใจ ให้ข้าพูดเองเถอะเจ้าค่ะ”

“นางแพศยา หุบปากไปเสีย!” เหยาเยว่ฟางส่งเสียงแหลม
ออกมา

ยามนี้ดวงตาของนางแดงก่ำ

หรวนอนวีซุนทำท่าหวาดกลัวจนตัวสั่น เอ่ยอย่างอดอ้อน
คังเจ้อ “คุณชายคัง นางช่างดูร้ายยิ่งนัก”

หากสายตาสามารถฆ่าคนได้ ตอนนี้สายตาของเหยาเยว่-
ฟางคงจะหันหรวนอนวีซุนเป็นชิ้นๆ ไปแล้ว!

หยางซือเองก็มีท่าทีประหนึ่งจะฆ่าคน “นางแพศยา!”

คังเจ้อเองก็ทำตัวไม่ถูก เขาหันไปมองหรวนอนวีซุน จากนั้น
ก็กระแอมเสียงหนึ่ง “แม่นางหรวน”

เสียงเรียกแม่นางหรวนนี้ทำให้หรวนหึงจื่อถึงกับ
ขมวดคิ้ว

หรวนอนวีซุนเป็นคนว่าง่าย ปกติหากคังเจ้อพูดอะไรสักคำ
นางก็จะไม่ไว้วางใจต่อ เพียงพูดอย่างอ่อนโยนว่า “คุณชายคัง ใน
เมื่อเรื่องนี้ข้าก็เป็นคนในเรื่อง มิสู้ให้ข้าพูดเองจะดีกว่า หากเรื่อง
ใดขาดตกบกพร่องไป ท่านค่อยเสริมก็ได้เจ้าค่ะ”

คงจะคิดไปคิดมา จากนั้นก็ยอมทำตาม

หรรณอวีชุนเผยรอยยิ้มออกมา

หรรณหมีงจื่อนั่งอยู่ข้างๆ อาเจียว จากนั้นก็สำรวจหรรณ-
อวีชุนอย่างประเมิน

ตั้งแต่คราวก่อนที่หรรณอวีชุนมาขอรับรองนางที่บ้านเรื่องนั้น
แล้ว นางก็ไม่เคยเจอหรรณอวีชุนอีกเลย

การเปลี่ยนแปลงของหรรณอวีชุนยิ่งใหญ่มาก ไม่ใช่ดวง
หน้าทั้งดงามแต่อย่างใด แต่เป็นท่าทีที่ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็พูด
ไม่ออก จะทำอะไรก็รู้สึกเก็บกด ดูนิ่งสงบสุขุมกว่าเมื่อก่อนนัก

ยามนี้เหยาเย่วฟางกับหยางซือเกลียดชังหรรณอวีชุนนัก
ไหนเลยจะยอมฟังนาง แค้นางพูดก็ทำให้ตั้งเจ้อที่เมื่อครู่คิดจะ
พูดอะไรออกมา ครั้นพอหรรณอวีชุนพูดเท่านั้น เขาก็ปิดปาก
ไม่เอื้อนเอ่ยคำใดสักคำ

เหยาเย่วฟางและหยางซือเหมือนโดนฟ้าฟาดเข้าเต็มๆ

หยางซือั้นไม่ต้องพูดอะไร คนที่เคยมีลูกมาแล้วไหนเลย
จะไม่เข้าใจว่าท่าทีเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร เหยาเย่วฟาง

เองก็เคยเห็นสภาพของพีสะไรท์ที่เคยตั้งครรภ์มีลูกมาก่อน
แน่นอนว่านางก็รู้ดีว่านี่หมายถึงสิ่งใดเช่นกัน

สมองนางแทบระเบิด สีหน้าซีดขาว

“นางแพศยา ข้าจะฆ่าเจ้า!” หยางซือตาร้อนผ่าว แทบจะ
พุ่งเข้าไปหาหรวนอวีซุน

แน่นอนว่าคังเจื่อย่อมต้องปกป้องหรวนอวีซุน เขารีบเอา
ตัวมารับตบของหยางซือ ทำให้ใบหน้าเขาชาไปหมดและสภาพ
ดูแย่แน่ๆ

ในขณะที่คังเจอว์นวยหัวโตอยู่นั้น เขาก็ยังอดไม่ได้ที่จะ
มองไปทางหรวนหมิงจื่อที่นั่งไม่รู้ร้อนรู้หนาวเหมือนไม่ใช่เรื่อง
ของตนเอง จู่ๆ ในใจของเขาก็บังเกิดความรู้สึกบางอย่างแล่น-
ปลาบเข้ามา เขาตะคอกออกมา “พอได้แล้ว!”

หยางซือกับเหยาเยร์ฟางถึงกับชะงักไป

เป็นครั้งแรกที่คังเจอว์แสดงท่าทีรำคาญต่อหน้าพวกนาง
สองคน ท่าทางนั้นดูไร้อารมณ์ “พวกท่านคาดเดาไม่ผิดหรอก

แม่นางหรวนมียูกกับข้าแล้ว เรื่องการแต่งงานหากพวกท่าน
ไม่ยินยอมก็ช่างเถอะ”

เรื่องการแต่งงานจะช่างมันได้อย่างไร!

หยางซือกับเหยาเยว่ฟางต่างรู้สึกตื่นตระหนก มองหน้า
กันไปมา จากนั้นก็กั๊กฟันแล้วนั่งลง

เหยาเยว่ฟางตัวสั่นเทา สีหน้าซีดเผือด กั๊กฟันกรอด “ได้
ข้าจะฟังว่านางแพศยานี้จะพูดอย่างไร!”

หรวนมอวี๋ซุนหลุบตาลง มีรอยยิ้มวาบผ่านในแววตา จากนั้น
ก็เลื่อนหายไป

“พี่สาวอย่าได้รำคาญเลย ในใจของคุณชายคงก็ยังมีพี่อยู่”
หรวนมอวี๋ซุนเอ่ยเตือนด้วยเสียงอ่อนโยน สายตาของคังเจ้อเต็ม
ไปด้วยความพึงพอใจ

แม้หรวนมอวี๋ซุนจะเอ่ยปากเตือน แต่มือข้างหนึ่งก็กุมท้อง
ของตน แสดงให้ทุกคนได้เห็นว่านางกำลังตั้งท้องอยู่อย่าง
เปิดเผย ทำให้เหยาเยว่ฟางแทบจะคลุ้มคลั่ง ทว่าสายตาของ
หรวนมอวี๋ซุนกลับบอมยิ้ม แล้วทอดถอนใจ “...อันที่จริงน้องสาวเอง

ก็เป็นคนชะตาเล่ห์ก่อนหน้านี้บิดามารดาของข้ารับเงินมา
จะขายข้าให้กับคนโง่ตระกูลฝาน ข้าไม่ยินยอมจึงได้ฉวยโอกาส
หนีการแต่งงานในตอนกลางคืนแล้วบังเอิญได้พบคุณชายคัง
คุณชายคังน้ำใจงาม จึงช่วยข้ากลับมา...”

พูดถึงตรงนี้ นางก็พยายามแสดงความจริงใจ “พี่สาว
สบายใจได้ ข้ารู้ตัวว่าข้าเป็นแค่คนที่หนีการแต่งงานมา ไม่มี
สิ่งใดเทียบเท่ากับคุณชายคังได้ แต่ได้เป็นสาวใช้คุณชายคัง ติดตาม
ข้างกายเขา ข้าก็พอใจแล้ว”

คำพูดนี้ทำให้เหยาเยว่ฟางสะอิดสะเอียนจนแทบอยาก
อาเจียน!

ลูกก็มีแล้ว ยังจะบอกว่าตนเป็นสาวใช้อะไรอีก

สาวใช้บนเตียงหรือ!

ชาวย่องน้อยยอดเขียนการค้า 7

农门小王妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农门小王妃》Vol.7

Author: 西兰花花 Xi Lan Hua Hua

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司)

& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

西兰花花 Xi Lan Hua Hua.

ชาวย่องน้อยยอดเขียนการค้า 7 / 西兰花花 Xi Lan Hua Hua.: เขียน; ไม่กวนอิม: แปล จาก
农门小王妃.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

(1) 471 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6828-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยกาใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ณัฐวิภา ทั้งนากุล

พิสูจน์อักษร จันทร์จิรา จันทรรัตน์กุล

ราคา 179 บาท